

Kelemen Lajos

Saját szörny

Tó ez, légy nyugodt, nem óceán –
egyelőre célterület se tán,
a hajnal, mikor legfiatalabb, autózz végig a parton,
még az idő, minden pillanat, akár a lengőajtó,
forogni fog, csak azt nem tudod, merről merre hatnak
a széllökések –
bent pedig semmi esélyed, hogy a lelki fények majd,
mint korán kelő hattyúcsapat,
addig csapkolódnak, felgyűrődő hullámokként
nyomják alá hajthatatlan rémed.
Mint Loch Ness, minden vidék saját szörnyével csábít.
A háztáji kellem biztos gát: mégiscsak
lágý erővel hat itt bármi rém, lassú hévvel.
A napot távolról semmisítik meg
a kontinens egy hideg játszóterén dobált szavak,
a legfrissebb hírek. Kapar a torkod?
Ketyeg a talaj a talpad alatt? Azt érzed, míg a tóvidékre
könnyű köd kushad, a félelem pedig
a leendő tűzvonalakról álmodó arany harcosok agyában erjed:
valami vegyi dolog,
nem diagnosztizált poshadás.

KELEMEN LAJOS (1954) Kaposváron él. Versek, esszék, könyvkritikát ír.

Mély titok

Érdekes, a franciák
napszám lenyűgöznek, csodáikon túl,
stációik is csodák,
ahogy olvasom, náluk a szeszély a logikummal:
közös öntet;
ehhez képest csak vagabund ihlet
vörösbort gyöngyházkagylóból inni.
Az igazán franciás,
mikor napra fordul a napraforgó, ám egy titkos
kód jelére
éjjel meg a holdfény erőssége vonzza –
s ha láthatárunk: láthatárunk,
hallják-e, mikor reccsen s leszakad itt a fáról egy ág;
mi is fókuszba kapnánk titkuk –
nekik egy nap meg egy éjjel: lángot a lánghoz fűzni,
mielőtt rőtrel válna
varázslat és világosság, nekünk,
vehemens keletieknek, ugyanez egy perc
vagy az a pillanat,
ami a végtelenségig tart.

